

Contra «la globalització de la indiferència»

En el seu primer viatge oficial fora de Roma, el Papa va anar el passat 8 de juliol a Lampedusa, on, com mostra la foto, es va trobar amb un grup d'immigrants. Fou un viatge molt senzill quant a protocol. El Papa va demanar que se suprimís l'habitual seguici de cardenals i autoritats. En la foto apareix només amb el seu secretari particular, Alfred Xuereb, i amb el bisbe del lloc. L'illa italiana és la porta d'entrada de molts immigrants a Europa, i molts hi moren en l'intent. D'ells es va voler recordar el Papa en aquest viatge: «Sóc aquí —va dir— per recordar els morts, per resar per ells, però també per despertar les nostres consciències i que el que ha passat no torni a passar més». En una missa plena de simbolismes de solidaritat amb els immigrants, el Papa va denunciar «la globalització de la indiferència» davant el sofriment d'aquestes persones.

GLOSSA

Descobrir l'altre

El full de convocatòria d'una reunió d'universitaris cristians apuntava en un primer paràgraf: «[...] que la universitat torni a omplir de continguts humanístics els currículums de les diferents careres i que tots els professors col·laborin en la formació de ciutadans disposats a servir la societat».

En el diàleg es destacà que «hi ha autors que apunten que part de la responsabilitat de la crisi econòmica que ens afecta ha estat provocada per algunes escoles de negocis del món: només havien ensenyat als seus alumnes a fer créixer el preu de les accions. S'havien oblidat de la raó que les havia originat, i que no era una altra que formar empresaris i directius disposats a servir a la societat».

«De la mateixa manera, el desenvolupament tecnocientífic ha d'estar al servei de la societat. Calen científics i tècnics capaços de guiar les recerques i coneixements cap a fins que respectin la dignitat humana, promoguin la justícia i respectin el medi ambient. Per aconseguir-ho,

caldrà que científics i tècnics tinguin capacitat de dialogar amb altres formes de coneixement preocupades per les qüestions del bé i del mal i per les dimensions de sentit de la vida humana. La tècnica —amb la seva recerca de l'eficàcia— i la ciència moderna —amb el seu caràcter operatiu—, poden esdevenir destructores si no apunten vers finalitats pròpiament humanes.»

Per donar resposta a aquests reptes, més enllà de les solucions tècniques, les persones han de superar les visions superficials i materialistes de la vida. És des de la compassió, des del compartir el dolor amb l'altre, que se'l pot descobrir i abandonar l'individualisme, la supèrbia, el consumisme... Només descobrint l'altre, la persona serà capaç de trobar un sentit autèntic a la pròpia vida. «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27). Va ser una tarda ben aprofitada.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: dret a decidir sobre el propi cos?

Alguns programes polítics inclouen entre els seus projectes «la defensa del dret de la dona al propi cos». Aquesta expressió, tal com sona, és evident i no planteja cap qüestió: tot ésser humà té dret a «usar» el seu propi cos. No obstant això, per poc que pensem, el que en realitat vol dir mereix unes paraules de fe.

Respirant encara l'atmosfera que ens deixa Hannah Arendt amb els seus pensaments i la seva vida inserida en la problemàtica de la filosofia política, ens preguntem què signifiquen aquestes paraules com a projecte polític i quina valoració mereixen a la llum de l'Evangeli.

1r. L'expressió no és molt afortunada, perquè fa entendre que el cos és «una cosa» a utilitzar lliurement pel nostre esperit. La fe ens diu que el cos humà no és quelcom afegit a manera d'instrument, sinó que forma part indissolublement del nostre ésser persona, d'aquí la seva dignitat.

2n. Aquestes paraules poden referir-se a tot tipus de situacions en què la dona té dret a decidir sobre ella mateixa en l'àmbit corporal. Però generalment s'entén com el dret de la dona embarassada a decidir autònomament si avorta o deixa viure el fetus.

3r. Els qui defensen aquest pretès dret es basen en l'estreta dependència per sobreviure que el fetus té respecte de la mare, la qual no podria ser privada de la capacitat de decidir lliurement. Però la qüestió fonamental és que el fetus és un ésser humà diferent de la mare: la dependència respecte de la mare no significa que el fetus sigui una part del cos de la mare o que es pugui considerar « propietat » seva (ja que entre éssers humans ningú no és amo de ningú), de manera que la mare pugui decidir si el fetus ha de viure o morir. Més aviat al contrari: el sentit de la dependència és que el fetus visqui.

4t. Fins i tot en el cas que es consideri un conflicte de drets, el de la mare a decidir lliurement i el del fetus a viure, és evident que en la jerarquia de drets preval el dret a viure que té tot ésser humà, sigui quin sigui la seva fase de desenvolupament. Ningú podrà pensar que el precepte de no matar un altre ésser humà signifiqui un atemptat contra el lliure ús del propi cos, encara que la vida d'aquest altre ésser depengui d'un mateix.

5è. Aquest precepte és defensat pels cristians des de la seva fe, però també els cristians creiem que ha de passar a llei civil, perquè a més de raons de fe existeixen arguments de naturalesa i raó humana que afecten a tots, a la civilització i a la cultura de tota societat veritablement humanista, que entre tots hem de bastir.

Molts no van entendre que Hannah Arendt considerés la causa contra Eichmann, com a causa «de la humanitat», més enllà de la circumstàncies polítiques. Nosaltres veiem en la qüestió de l'avortament una veritable causa d'humanitat, una mentalitat, un estil de tractar l'ésser humà, que afecta profundament la nostra cultura.

En tot cas, els cristians entrem en aquesta qüestió assegurant tres actituds bàsiques: l'absolut respecte a altres opinions i les regles democràtiques; el compromís d'ajuda incondicional a la dona embarassada que es trobi amb dificultats; la voluntat de trobar sortides eficaces i moralment acceptables als drames humans que en ocasions sorgeixen al voltant d'embarassos i possibles avortaments.

La paraula de fe sempre serà un testimoniatge del «Déu de vius, no de morts», encara que la vida de l'altre ens demandi esforços i sacrificis. A la fi triomfarà el Déu que desitja que l'ésser humà visqui i no mori.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

EDUARD BALLESTER

Intel·ligència límit

Una de cada tres famílies té una persona discapacitada al seu càrrec. L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) és una entitat social d'utilitat pública que dóna suport a un col·lectiu que representa el 2-3% de la població; són persones amb intel·ligència límit. L'ACIDH treballa en la promoció i defensa dels seus drets i dóna suport de forma directa a 480 persones i indirecta a 2.500 més. L'Eduard Ballester n'és el gerent (www.acidh.org / 932 859 977).

Com és aquest col·lectiu?

Són persones que tenen el coeficient intel·lectual que se situa per sota del que considera l'OMS el rang de normalitat. Tenen dèficits de capacitat adaptativa en àrees com la comunicació, les relacions interpersonals, el treball, la salut, la seguretat... Gaudeixen d'un bon grau d'autonomia, però són vulnerables davant les exigències d'un entorn competitiu. A l'ACIDH procurem la seva integració plena en l'àmbit social i laboral.

Quines necessitats teniu?

El context és complex, amb unes retallades econòmiques colpidores. A les famílies els suposa un cost de 30.000 € anuals cobrir les necessitats. Segons la Coordinadora de Discapacitats Intel·lectuals, la disminució de gairebé 58M d'euros el darrer any ha suposat un retrocés de 30 anys en els drets de les persones d'aquest col·lectiu. Necessitem qualsevol tipus de suport: econòmic, material o personal.

Per què omple la seva tasca?

La raó de ser de la nostra feina és contribuir perquè cada persona amb discapacitat intel·lectual i la seva família pugui desenvolupar el seu projecte, així com promoure la seva inclusió com a ciutadans de ple dret.

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist és el veritable bon samarità (i 3)

Es pareix de l'Església van interpretar la paràbola en un sentit cristològic i van veure en la paràbola una al·legoria de la història humana: l'home mig mort i saquejat arran del camí és imatge «d'Adam», de l'home que veritablement ha caigut «en mans d'uns bandolers».

La teologia medieval va entendre les dues indicacions que dóna la paràbola sobre l'estat de l'home mig mort en un sentit antropològic. D'ell es diu que el despullaren (*spoliatus*) i que el van apallissar fins a deixar-lo mig mort (*vulneratus*). Segons els escolàstics això es refereix a la doble dimensió de l'alienació de l'home: l'home és *spoliatus in supernaturalibus* i *vulneratus in naturalibus*, despullat dels dons de la gràcia sobrenatural que Déu li donà, i ferit en la seva naturalesa. És veritat que això és al·legoria que va més enllà del que diu el text. Però és també un intent de precisar la doble mena de ferides que pesen sobre l'home en la seva història.

Si l'agredit és imatge de l'home, el bon samarità no pot ser més que imatge de Jesucrist mateix, que ens és foraster i allunyat i posat en camí per fer-se càrrec de la seva creatura malferida. El Déu allunyat s'ha fet el nostre pròxim en Jesucrist. Ell amoroseix les nostres ferides amb oli i vi, que són imatge dels sagraments que ens guareixen, i ens condueix a la posada que és l'Església, on som atesos, i encara paga les despeses de l'assistència.

Cada un de nosaltres necessita que primer el guareixin i el vesteixin de dons. Però també cada un de nosaltres ha d'esdevenir després un bon samarità, exemple de Jesucrist.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles a los insultos

San Antonio abad tuvo por discípulo al joven Amonas, más tarde abad y obispo (s. III-IV). La primera lección que recibió el aspirante fue la siguiente: se lo llevó fuera de la celda, le mostró una piedra vertical —como un menhir— y le dijo:

—«Ve e insúltala. Dile toda clase de ofensas, injurias y ultrajes sin cesar durante toda la mañana, y pégalale.»

A la hora de comer, el abad Antonio le preguntó:

—«¿La piedra te ha contestado? ¿Te ha dicho algo?»

—«No», respondió Amonas. San Antonio concluyó:

—«Tú también has de comportarte como la piedra. Nunca has de recoger el insulto, ni la injuria, ni la ofensa; por nada, ni de nadie. Tu humildad debe hacerte imperturbable a los insultos e inalterable a las ofensas y siempre dueño de ti mismo, y todo por amor a Jesús.»

—¡Cuántos fracasos personales, matrimoniales y familias rotas! Nadie les enseñó la importancia del *conocimiento propio* para que aprendieran a *vencerse a sí mismos*; que erradicaran el *amor propio*, el *orgullo*.

—Cuánto sufrimiento evitaríamos si escucháramos a Jesús: «Aprended de mí que soy manso y humilde de corazón y hallaréis paz para vuestras almas.»

DONES DE FE

Maria Magdalena... i totes les altres (s. I-XXI)

«Lavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols...» (Lc 24,9-10). Les primeres interlocutores amb Jesús ressuscitat són les dones, que reben la missió d'anar a anunciar la Bona Nova de la Resurrecció als apòstols.

Maria Magdalena és *apòstola dels apòstols*, anuncia-dora del Ressuscitat als qui l'anunciarien al món, comunicadora de la força de l'Esperit als qui el transmetrien a les comunitats, mediació de l'Amor de Déu per als qui en serien mediació enmig dels pobles. Maria Magdalena és la dona de fe que plora l'absència de l'Estimat, que reconeix la seva veu, que encarna la primera missió: «Vés a trobar els meus germans». Amor despullat, amor que acull, amor que es dóna. Amor que engendra des de la *kenosis*, com l'amor de Maria la mare de Jesús.

Maria Magdalena és el paradigma de totes les dones que al llarg de la història han anunciat el Ressuscitat. Dones màrtirs, dones de contemplació, acció, reflexió, guiatge espiritual. Dones de resistència enmig de la barbàrie, dones conegudes i reconegudes, dones anònimes... La fe de l'Església viu de la fe de totes les dones que han cregut, confiat, esperat, patit, estimat... Dones de fe d'ahir i d'avui que han engendrat i engendren el Regne amb responsabilitat, dignitat, perseverança, passió, tendresa... Maria Magdalena, i totes les altres.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24. 30-34 / Sl 105 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners.

30. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

31. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13, 47-53]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes.

2. ■ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard.

3. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Coh 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho de nota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho». Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població». Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta». Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta». Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint». Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu». Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant el santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / Si passo entre perills, em guardeu la vida, / detureu amb la mà l'enemic. / La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Crist prega al Pare i ensenya els apòstols a pregar. Miniatura d'un codex del monestir de Mont Athous

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Evangelí segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles». Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita.»

«I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «La acusación contra Sodoma y Gomorra es fuerte, y su pecado es grave; voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la acusación; y si no, lo sabré.» Los hombres se volvieron y se dirigieron a Sodoma, mientras el Señor seguía en compañía de Abrahán.

Entonces Abrahán se acercó y dijo a Dios: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás al lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti hacer tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de todo el mundo, ¿no hará justicia?» El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza. Si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?» Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta.» Le respondió: «En atención a los cuarenta, no lo haré.» Abrahán siguió: «Que no se enfade mi Señor, si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él respondió: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Me he atrevido a hablar a mi Señor. ¿Y si se encuentran sólo veinte?» Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.» Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más. ¿Y si se encuentran diez?» Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre, / por tu misericordia y tu lealtad. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Cuando camino entre peligros, / me conservas la vida; / extiendes tu brazo contra la ira de mi enemigo. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, y habéis resucitado con él, porque habéis creído en la fuerza de Dios que lo resucitó de entre los muertos. Estabais muertos por vuestros pecados, porque no estabais circuncidados; pero Dios os dio vida en él, perdonándoos todos los pecados. Borró el protocolo que nos condenaba con sus cláusulas y era contrario a nosotros; lo quitó de en medio, clavándolo en la cruz.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos.» Él les dijo: «Cuando oréis decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan del mañana, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe algo, y no nos dejes caer en la tentación".»

Y les dijo: «Si alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche para decirle: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle". Y, desde dentro, el otro le responde: "No me molestes; la puerta está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos". Si el otro insiste llamando, yo os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por la importunidad se levantará y le dará cuanto necesite.»

«Pues así os digo a vosotros: Pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque quien pide recibe, quien busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, cuando el hijo le pide pan, le dará una piedra? ¿O si le pide un pez, le dará una serpiente? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más vuestro Padre celestial dará el Espíritu Santo a los que se lo piden?»

COMENTARI

La pregària de Jesús i la nostra

Tot comença amb la pregària de Jesús que suscita l'interès dels deixebles. Jesús els ensenya a pregar tal com ell ho fa amb la pregària del pare-nostre. La versió que ens presenta Lluc és més curta que la de Mateu, però el contingut és el mateix (cf. Mt 6). Constitueix un resum de les pregàries jueves d'aleshores.

L'element propi i original està contingut en la primera expressió: Pare! Amb aquest mot (molt probablement correspon a l'original arameu *abbà*), Jesús expressa i ensenya a expressar l'actitud d'intimitat i de dependència confiada que té l'infant envers els seus pares. Je-

sús, com a Fill de Déu que és, pregava amb una profunda actitud filial envers Déu, i així ensenya a pregar els seus.

Tot seguit Jesús continua el seu ensenyament sobre la pregària amb dues paràboles: la de l'amic i la del pare.

Si un amic ve a mitjanit a importunar per una urgència es farà tot el que calgui per atendre'l. Les cases populars d'aleshores, d'una sola habitació, servien de cuina, magatzem, menjador, cambra i estable, tot alhora. Atendre una trucada quan la família era ja dormint comportava un bon enrenou. Atendre la sol·licitud urgent d'un amic, però, està per damunt de tot. Igualment, si un fill demana al seu pare de menjar, el pare, per dolent que sigui, no li donarà res que li faci mal.

Déu és l'amic millor i el pare millor, que atén la nostra pregària per importuna que sigui. Això suscita en nosaltres la confiança necessària per adreçar-nos a ell. «Demaneu, cerqueu, truqueu», ens invita Jesús, tal com va fer ell mateix, insistentment, en les seves nits de pregària. La nostra pregària se sustenta en la de Jesús: en les seves paraules i en les seves actituds més pregones d'intimitat, dependència i confiança en qui sabem que és Amic i és Pare.

Lluc ens ensenya que l'amor al proïsme, l'acollida de Jesús i de la seva paraula i la pregària confiada en el seu nom formen un tot indissoluble que caracteritza la vida cristiana dels seus deixebles, i la nostra pròpia vida.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Jornades del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social. Els delegats de mitjans de comunicació dels bisbats amb seu a Catalunya es van reunir el 9 i 10 de juliol, a Vic, en unes jornades de formació sobre «Com respondre davant d'una situació de crisi des de l'àrea de comunicació d'una entitat», que han estat impartides per Josep M. Brugués, cap de comunicació de la Facultat de Comunicació Blanquerna. Les jornades han estat presidides pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris; i hi han assistit els delegats del Secretariat i diversos membres de les delegacions.

Visita a la Casa de l'Església dels participants a la Setmana Catequètica. Divenres 12 de juliol, com a cloenda d'aquesta iniciativa de formació del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, una cinquantena de persones inscrites als cursos que es realitzaven al Seminari Conciliar de Barcelona van venir a St. Feliu de Llobregat. Primer, van fer una visita guiada a la Catedral de Sant Llorenç i després a la Casa de l'Església, on van celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí.

AGENDA

JMJ de Rio de Janeiro. Aquest cap de setmana s'està vivint la Jornada Mundial de la Joventut a Rio de Janeiro, amb la presència de milions de joves que es reuneixen amb el papa Francesc a la ciutat brasilera. Tam-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

bé molts joves de Catalunya s'han aplegat a Llinars del Vallès per viure en simultània aquest aplec de joves cristians. El passat diumenge 14 d'aquest mes, una vuitantena de joves, assistents a Rio o a Llinars, i també a Taizé, van participar a la pregària de vespres i a la d'enviament, amb el bisbe Agustí. Després, els membres de l'equip

de la Delegació de Pastoral Juvenil van sopar amb el bisbe Agustí per agrair i compartir el camí recorregut durant el curs.

Romeria a l'Ermita de la Mare de Déu de Bruguers. Com altres anys, al mes d'agost, concretament el 29, hi haurà la tradicional romeria a aquesta ermita situada al terme de Gavà. A les 18 h es pujarà a l'ermita i a les 18.30 h començarà el rès dels misteris de goig del rosari. A continuació, l'Eucaristia i per acabar, els misteris gloriosos del rosari i la Salve Regina. Al final, es repartiran les tradicionals rosquilles. Per a més informació podeu contactar amb la Montse 676 025 442 o la Núria 649 479 429.

CATEDRAL

Festivitat de Sant Llorenç. El 10 d'agost, a les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia en el dia de sant Llorenç, patró de la catedral i de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat. La celebració serà animada litúrgicament amb els cants de la Coral Parroquial de Sant Llorenç.

I tu, com vius l'Any de la Fe en plena crisi?

«En aquests moments de crisi, els cristians hem de donar tot el que estigui al nostre abast, per ajudar aquells que passen per situacions de tribulació, (els cristians quan tenim la possibilitat de fer alguna cosa pels altres, estem obligats a fer-la). El que és més privilegiat materialment, perquè té feina... ha de compartir amb aquells que estan tocats materialment; el que no té aquest privilegi, sí que pot ser generós amb el temps, encomanant la seva joia als altres, ja que la nostra alegria ningú no ens la prendrà.

Segurament, hem sentit moltes vegades aquesta frase: «convertir les dificultats en oportunitats», jo penso que ens l'hem de creure. Com podem fer realitat aquesta frase? Els cristians ho sabem molt bé, fent les coses amb amor. Aquest ha de ser el nostre testimoni en aquests moments.»

Pilar García,
delegada diocesana de Catequesi

(Extret de Crit Solidari núm. 10, abril 2013, butlletí periòdic de l'Equip de Pastoral Obrera)

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: ¿derecho a decidir sobre el propio cuerpo?

Algunos programas políticos incluyen entre sus proyectos «la defensa del derecho de la mujer al propio cuerpo». Esta expresión, tal como suena, es evidente y no plantea ninguna cuestión: todo ser humano tiene derecho a «usar» su propio cuerpo. Sin embargo, a poco que pensemos, lo que en realidad quiere decir merece unas palabras de fe.

Respirando todavía la atmósfera que nos deja Hannah Arendt con sus pensamientos y su vida inserida en la problemática de la filosofía política, nos preguntamos qué significan estas palabras como proyecto político y qué valoración merecen a la luz del Evangelio.

1.º La expresión no es muy afortunada, pues da entender que el cuerpo es «una cosa» a utilizar libremente por nuestro espíritu. La fe nos dice que el cuerpo humano no es algo añadido a manera de instrumento, sino que forma parte indisolublemente de nuestro ser persona, de ahí su dignidad.

2.º Estas palabras pueden referirse a todo tipo de situaciones en que la mujer tiene derecho a decidir sobre ella misma en el ámbito corporal. Pero generalmente se entienden como el derecho de la mujer embarazada a decidir autónomamente si aborta o deja vivir el feto.

3.º Quienes defienden este pretendido derecho se basan en la estrecha dependencia para sobrevivir que el feto tiene respecto de la madre, la cual no podría ser privada de la capacidad de decidir libremente. Pero la cuestión fundamental es que el feto es un ser humano distinto de la madre: la dependencia respecto de la madre no significa que el feto sea una parte del cuerpo de la madre o que pueda considerarse «propiedad» suya (pues entre seres humanos nadie es amo de nadie), de manera que la madre pueda decidir si el feto ha de vivir o morir. Más bien al contrario, el sentido de la dependencia es que el feto viva.

4.º Incluso en el supuesto de que se considere un conflicto de derechos, el de la madre a decidir libremente y el del feto a vivir, es evidente que en la jerarquía de derechos prevalece el derecho a vivir que tiene todo ser humano, sea cual sea su fase de desarrollo. Nadie podrá pensar que el precepto de no matar otro ser humano signifique un atentado contra el libre uso del propio cuerpo, aunque la vida de este otro ser dependa de uno mismo.

5.º Este precepto es defendido por los cristianos desde su fe, pero también los cristianos creemos que debe pasar a ley civil, porque junto a las razones de fe existen argumentos de naturaleza y ra-

zón humana que afectan a todos, a la civilización y la cultura de toda sociedad verdaderamente humanista, que entre todos hemos de construir.

Muchos no entendieron que Hannah Arendt considerara la causa contra Eichmann, como causa «de la humanidad», más allá de la circunstancias políticas.

Nosotros vemos en la cuestión del aborto una verdadera causa de humanidad, una mentalidad, un estilo de tratar el ser humano, que afecta profundamente a nuestra cultura.

En todo caso, los cristianos entramos en esta cuestión asegurando tres actitudes básicas: el absoluto respeto a otras opiniones y las reglas democráticas; el compromiso de ayuda incondicional a la mujer embarazada que se encuentre en dificultades; la voluntad de hallar salidas eficaces y moralmente aceptables a los dramas humanos que en ocasiones surgen en torno a embarazos y posibles abortos.

La palabra de fe siempre será un testimonio del «Dios de vivos, no de muertos», aunque la vida del otro nos demande esfuerzos y sacrificios. Al final triunfará el Dios que desea que el ser humano viva y no muera.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat